

Ján Adamus

4. adventná nedeľa v roku B

Boh poslal anjela Gabriela do galilejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária. Anjel prišiel k nej a povedal: „Zdravas‘, milosti plná, Pán s tebou.“ Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmýšľala, čo znamená takýto pozdrav. Anjel jej povedal: „Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodiš syna a dáš mu meno Ježiš. On bude veľký a bude sa volať synom Najvyššieho. Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida, naveky bude kraľovať nad Jakubovým rodom a jeho kráľovstvu nebude konca.“ Mária povedala anjelovi: „Ako sa to stane, keď ja muža nepoznám?“ Anjel jej odpovedal: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn. Aj Alžbeta, tvoja príbuzná, počala syna v starobe. Už je v šiestom mesiaci...“

Lk 1, 26-38

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Niekedy pri svätých omšiach máme pocit, že v čítaniach zo Svätého písma počujeme stále jedno a to isté. Možno sa pristihneme aj pri tom, že úryvky poznáme už spamäti a v duchu si text hovoríme ešte pred kňazom, ktorý ho číta.

Aj dnešné evanjelium sme už iste počuli nespočetnekrát a pri jeho počúvaní máme pred očami obraz, kopírujúci obrazy slávnych umelcov, ktorí túto udalosť dali na plátno. Mária kľučí na kľakátku v útulnej izbičke nazaretského domu, za ňou je otvorené gotické okno cez ktoré prichádza posol z neba. Nám však nebude ťažké vyušiť, o čo v tejto správe ide. Predovšetkým, že zvestovanie nebolo žiadnou idylkou, lebo evanjelista jasne hovorí, že Mária najskôr nechápala, a potom sa bála.

V podobných situáciách sa ocitáme aj my, máme pochybnosti a strach. Týka sa to života osobného, občianskeho aj duchovného. Koľkokrát sa pýtame: Robím dobre? Rozhodol som sa správne? Prečo vládá jedná tak, a nie inak? Volil som správne? Píšu novinári pravdu? Môžem veriť správam v televízii či na internete? Určil mi lekár správnu diagnózu? Má Biblia pravdu? Koná Cirkev správne a nemala by sa radšej prispôbiť viac dnešnému svetu?

Ako sa zachovať voči týmto alebo im podobným pochybnostiam? Vieme, že niektorých veriacich pochybnosti hlásané a podporované ateistami alebo rozličnými sektármi priviedli k odpadnutiu od viery. Iní sa v pochybnostiach trápia, považujú ich za hriech a svedujú sa za s nich. Ďalší však v pochybnostiach hľadajú pravdu, aby sa ich zbavili, čo je jediná správna cesta.

Ako sa v pochybnostiach zachovala Mária? Aj ona sa spýtala: Ako sa to stane? Napriek tomu však nevyžaduje dôkazy a uspokojí sa s teológiou srdca. Prejaví voči Bohu oddanosť, ktorou mu dôveruje a cez dôveru prekonáva aj strach. Anjelove slová: Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha, to jasne potvrdzujú.

Ako sa máme zachovať my? Nie je dobré si zatvárať oči pred pochybnosťami, lebo mnohí kresťania trpia predsudkom, že pochybnosť je niečo neslušné a nepatrí k dobrému katolíkovi. V pochybnostiach sa umárajú a hanbia sa s nimi priznať kňazovi či blízkym ľuďom, dokonca si ich ani nechcú pripustiť a potláčajú ich v sebe. Mária ukazuje ako v pochybnostiach postupovať – jednoducho a otvorene sa pýtať: Ako sa to môže stať? Ako je to možné?

Je tu však ešte aj ľudský strach, a keby sme mysleli na to, čo hovoríme, nastalo by pri modlitbe Pána pri slovách: Buď vôľa tvoja... hrobové ticho. My sa totiž Boha bojíme a vinu na tom má naša zlá predstava o ňom ako o pomstiteľovi za ľudské hriechy. Boh je síce spravodlivý, ale predovšetkým milosrdný.

Často rozprávame o bázni Božej, čo však neznamená strach, ale synovskú úctu. Boh všetko, čo robí, je dobré. Máriinu bázeň rozptýlilo oznámenie, že našla milosť u Boha. Dôverovala mu, že má s ňou dobré plány, a preto súhlasila. Aj to zachytil evanjelista: Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.

Stojíme na prahu vianočného tajomstva, ktoré hovorí, že aj v mojom živote začína veľká chvíľa zvestovania. Tak ako tomu bolo aj v živote svätého Stanislava Kostku, patróna študujúcej mládeže, ktorý žil v polovici 16. storočia. V jeho životopise čítame, že v chorobe mal mimoriadne zážitky. Jedným z nich bol aj ten, keď v chorobe prosil, aby mu priviedli kňaza, ktorý by ho zaopatril. Rodina, v ktorej žil, mu túto prosbu nechcela splniť. V jednej noci pred smrťou bol pri ňom ošetrovateľ, ktorý pod prísahou potvrdil skutočnosť, ktorá sa stala skôr, než svätec zomrel. Stanislav pozbieral posledné sily, kľakol si na posteľ, vrúcne sa modlil ako pred svätým prijímaním a pokorne sa bil v prsia. Keď skončil, pristúpil k nemu anjel, zrejme jeho anjel strážny a podal mu Eucharistiu. On ju zbožne prijal a pokojne zomrel.

Boh nám nepošle anjela, on prichádza sám a svoje narodenie, smrť aj zmŕtvychvstanie mi ponúka a tiež sa ma pýta ako Márie, či ho prijmem a čaká na odpoveď. Ako mu odpoviem? Zverím sa mu? Som ochotný/á žiť podľa evanjelia?

Teda, nielen vianočný strom, koledy, betlehem, polnočná, darčeky, ale predovšetkým život. To odo mňa očakáva. Mám dostatok síl a odhodlania vyznať s Máriou: Som služobník, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova?

**Kriste, spása národov,
narod' sa z Panny Márie;
nech žasne svet a umkne:
taký zrod Boha hoden je.**

**Duch Svätý Pannu zatónil;
– neznala muža Mária –,
Slovo sa stáva človekom,
na kvet sa púčok rozvíja.**

**Pod srdcom Panny zreje Plod;
jej čistota je žiarivá,
jej čnosti – krásna kytica,
jak v chráme Boh v nej prebýva.**

**On, Mocný, dvojej podstaty,
nech sa už vydá na cestu,
nech vyjde z krásnej komnaty
zachrániť svoju nevestu.**

**Vo všetkom s Otcem rovnaký,
telom sa ľudským priodial,
by liečil naše slabosti
a večnú spásu daroval.**

**Žiaria už tvoje jasličky,
noc novým svetlom oplýva,
čo nevyhasí žiadna tma,
čo vlastní viera ohníva.**

**Sláva ti, Kriste, Kráľ dobrý,
tebe i Bohu Otcovi,
na večné veky sláva buď
aj Duchu Tešiteľovi. Amen**

Hymnus na 4. adventnú nedeľu RCh

Plánovanie

Každú nedeľu ma čaká to isté: vyťahnuť diár a znovu prezrieť všetky termíny na ďalší týždeň, prepísať ich do obrovskej plachty na chladničku. Záznamy sú raz hustejšie, raz redšie. Milujem tie prázdne - aj keď tých je primálo. Nedá sa to inak, pri počte členov našej domácnosti sa záznamy kombinujú, preskakujú, škrtajú a presúvajú.

Kolónka za kolónkou, presne nalinkované pravítkom a neúprosným časom, možnosťami, povinnosťami aj financiami.

Pondelok: Kontrola na chirurgii.

Utorok: Logopédia - jeden kus.

Streda: Logopédia - druhý kus.

Štvrtok, piatok, sobota, nedeľa. Zápis mňa ako mamy, natlačené záznamy našich dospievajúcich detí.

„Ty si si nevšimla, že nebudem doma? Som celý víkend preč! Napísala som!“

Niekedy mám pocit, že čím viac sa snažím každý týždeň upratať kalendár najbližších dní, mať ho pevnejšie v rukách, tým skôr sa - zákonom schválnosti? - všetko zosype.

Staviam vežu svojich plánov, kocku po kocke, ako najlepšie viem. Prečo sa zrazu nájde kocka nakrivo, prečo stačí vyťahnuť len niektorú zospodu či drcnúť?

Hnačka.

Zmena môjho školského rozvrhu: „Nezabudni na poradu.“

„Ty si ma objednala na ten deň? Mám cviká, nemôžem.“ Mešká vlak. Pokazí sa auto.

Alebo sa pokazím ja. Nevládzem. Duch je ochotný, ale telo...

Kalendár ma škrtí, prestávam vládvať dýchať, byť slobodná a vnímať, ako Boh riadi môj život. Lebo vlastne si ho držím pevne v rukách ja. Čo mu vôbec dovolím, aby pre mňa robil? Len aby bol?

Je šialenstvo pustiť to, všetci sú naučení ako musia dni plynúť, spoliehajú sa na mňa a na moje kolónky. Až do detailov.

„Akým vlakom pôjdeš? Máš miestenku? O ktorej máš príchod?“

Nechcem byť škrtená. Túžim zažiť nežnú, prezieravú starostlivosť môjho Otca, ktorý šatí poľné ľalie, kým ja sa zatiaľ správam ako neskutočne podozrievavé dieťa. „Hej, môžeš byť dobrý, Pane, ale ja sa radšej poistím! Keď bude treba, dobre?“

Dost!

Trhám všetko presné plánovanie a učím sa vkladať obrovskú investíciu do rúk môjho Otca. Platím neskutočnou cenou, rozum sa vo mne trasie a vyslovuje posledné vyhrážky, upozomenia či katastrofické scenáre: „Ak...“ Nevadí. Aj tak dôverujem. Táto mena je to najvyššie, čo môžem ako homo sapiens dať. Vedieť, túžiť po dobre, po pokojnom čase, po systéme - a vzdať sa napriek tomu Plánovačovi, ktorý už od večnosti vedel aj to, koľko mihalníc budem mať na pravom oku a kedy zažijem posledný pôrod.

Odovzdať sa.

„Máš lístok? Ako pôjdeš?“

„Neviem. Je to v rukách môjho Manažéra. Však vlaky chodia, lístky predávajú.“

Zvykla som si na prekvapené pohľady, ťukanie po čele. Hej, nerozumná. To je to najkrajšie adjektívum. Nevadí, nevadí! Ak som platila ťažkým kurzom absolútnej dôvery, toto ma nemôže položiť.

Deň vopred mi volá priateľka. „Zabezpečila som ti luxusný odvoz, aby si sa netrmácala šesť hodín k nám. Autom, veľmi dobrá spoločnosť, čakaj na stanici. Ešte telefónne číslo. Neurobila som preto nič. Nestresovala sa nezariadovala, nekalkulovala s najhorším variantom. Iba som sa spoľahla, že On vie.“

Keď sa veziem ešte aj späť ako kráľovná zo Sáby, nemôžem viac ako užasnutým mlčaním kričať chvály Manažérovi môjho času.

Mária Kohutiarová „Kuchynská teológia“

Vianočnú omšu v noci budeme sláviť dnes 24.12. o 22:00 hodine.

Narodenie Pána Ježiša Krista:

V pondelok 25. 12. slávime narodenie nášho Pána Ježiša Krista. Je to prikázaný sviatok.

Sv. omše budú ako v nedeľu. Po sv. omšiach je tradičná farská ofera.

Pri sv. omši o 11:00 hod. nás bude sprevádzať Ľudová hudba Vieska.

Sv. Štefana – druhý vianočný sviatok:

Sv. omše budú ako v nedeľu, hoci toto nie je prikázaný sviatok. Popoludní o 15:00 hod. vo farskom kostole bude pásmo kolied Detské Vianoce s Vištučankou.

Ďakovná pobožnosť na konci roka:

V sobotu 30.12. o 17:00 hod. bude sv. omša už z nedele a po nej ďakovná pobožnosť na konci roka. Možnosť získať úplné odpustky je pri speve Teba, Bože, chválime.

Nedeľa Svätej rodiny:

Na budúcu nedeľu 31.12. vo sv. omši si môžu manželia obnoviť svoje manželské sľuby. Povzbudzujem manželov – je to krásny a dojemný úkon. Prosím manželov, aby boli vedľa seba a potom s odvahou pristúpili k oltáru.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 151 – 175. Prajem vám všetkým pokojné prežívanie Štedrého dňa a hlbokú radosť z narodenia Pána Ježiša.

Sväté omše po 4. adventnej nedeľi (B) (Gaudete)

24. XII. nedeľa 22:00 Za farnikov

25. XII. pondelok

08:00 Za † Jozefa Nitschneidera (1. výročie smrti)

Lektori: Pešková Macáková

11:00 Za farnikov

Lektori: Polakovič Šustová

26 XII. utorok

08:00 Na úmysel

Lektori: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Za † Jozefa Piteka a Apolóniu Kublihovú

Lektori: Kuric Kulifajová

27.XII. streda

17:00 Za † Štefana Fabiankoviča a rodičov

28.XII. štvrtok

17:00 Na úmysel

29.XII. piatok

17:00 V Štefanovej je sv. omša a ďakovná pobožnosť

30.XII. sobota

17:00 Za pokoj vo svete (potom ďakovná pobožnosť)

31.XII. 1. nedeľa po Narodení Pána

Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa

08:00 Za Božie požehnanie pre rodiny Lektori: Vrablová Radakovičová

11:00 Za farnikov

Lektori: Kosnáčová Kordošová

Liturgický kalendár

25.XII. pondelok Narodenie Pána, Sviatok s oktávou prik. sviatok

26.XII. utorok sv. Štefana, prvého mučeníka

27.XII. streda sv. Jána, apoštola a evanjelistu Sviatok

28.XII. štvrtok sv. Neviniatok, mučeníkov Sviatok

29.XII. piatok sv. Tomáša Becketa, biskupa a mučeníka

30.XII. sobota sv. David

Biblia & Cirkev

Do Cirkvi, mystického tela Krista, patrí aj Cirkev trpiaca v očistci a oslávená v nebi. Už aj táto skutočnosť nám naznačuje, že Cirkev prechádza dejinami všetkých čias a je neustále živá a životodarná. Práve jej Boh skrze Ježiša zveril celé Písmo. To ona ho má nielen strážiť, ochraňovať, ale aj vysvetľovať a lámať, drobiť Božiemu ľudu. Jej vzťah k Pánovým slovám je súčasťou posvätnéj Tradície, s ktorou je Písmo spojené ako dieťa so svojou matkou ešte pred jeho narodením. Bez tohto spojenia by Cirkev nebola Cirkvou, ale ani Písmo Písmom.

Z Vyznania viery i zo skúsenosti vieme, že Cirkev je jedna, svätá, katolícka a apoštolská. A práve pre spojenie Biblie a Cirkvi je celkom prirodzené, že aj Písmo je, podobne ako Kristova Cirkev, jedno a jednotné. Práve preto ho máme čítať celé a zasadiť každý jeho verš do čo najširšieho obzoru v ňom. Keď sa totiž bližšie zoznámime s Bibliou, zistíme, že je skutočne vnútorne pospájaná, podobne ako živé telo šlachami a tepnami. Jej jednota sa prejavuje nielen naplnením prorociev v nej obsiahnutých, ale aj narážkami, rezonanciou, podobnými motívmi a, samozrejme, jednotou celého kánonu. Ako keď počúvame Smetanovú VLTAVU, v ktorej sa neustále a v rôznych variáciách objavuje ten istý hudobný motív. V Písme je nemalo takýchto refrénovitých myšlienok a motívov. K jej najčastejším patrí odvrátenie sa človeka od hriechu a jeho návrat k Bohu, ktorý môžeme nazvať základným modelom ľudských dejín. Ale leitmotívom Písma je nadovšetko nepremožiteľná Božia láska k človeku.

Už i oficiálny názov Písma nám hovorí, že je tiež sväté. Nielen samo osebe, ale aj preto, že nás vedie až k svätosti: spolu i jednotlivo. Ďalej Písmo je pre všetkých veriacich, ba i neveriacich všetkých čias, čiže je univerzálne, všeobecné - katolícke. Zároveň je aj apoštolské, čiže siaha do apoštolských čias a je sprostredkované apoštolmi a jeho nástupcami. A napokon tak, ako brány pekelné Cirkev nepremôžu, ostáva aj Písmo stále a nemenné a zároveň aplikovateľné v každej dobe. Má podobnú vnútornú odolnosť voči zlu a lži ako Cirkev samotná.

Dosah Biblie

A predsa, aké a koľké predsudky mávame voči Písmu! Možno ako k zostatnému, múdreému, vzácnemu človeku, na ktorom vidíme iba vonkajšie triviálnosti. Akoby sme ani netušili to bezhraničné vnútorné bohatstvo, ktoré v sebe nosí. Možno mávame problém otvoriť Bibliu aj preto, lebo ju vnímame príliš moralisticky. Ktovie, či vo svojej duchovnej DNA nemáme zakotvené už i to, že Biblia nás chce vychovávať príkazmi a zákazmi?! Isteže, Biblia reaguje na mnohé situácie života náročne, ale i slobodne. No ani v otázkach morálky nedáva hotové riešenia. Ba stáva sa, že sa k tej istej veci vyjadruje odlišným spôsobom, alebo že o niektorých moderných komplikáciách života zdanlivo mlčí. Nie preto, aby nás učila premýšľať, prosieť o svetlo a učiť sa vychytiť ducha?

Daqmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Už nevládzem

OPĀT SA DOSTÁVAME K OSOBNÉMU VZŤAHU S BOHOM?

„Duchovný pokrok smeruje k stále dôvernejšiemu zjednoteniu s Kristom,“ píše sa v katechizme, v bode 2014. Znamená to, že keď chceme bojovať proti zúfalstvu, proti beznádeji a zápasu v našom živote, potrebujeme robiť progres. Čo s tým môžeme urobiť a ako do

toho vstupovať? „Toto zjednotenie sa volá mystické,“ lebo prostredníctvom sviatostí má človek účasť na Kristovom tajomstve a v Kristovi na tajomstve Najsvätejšej Trojice.“ Keď slávim Eucharistiou a uvedomím si, že vo svojich rukách držím Pána Ježiša, zrazu ma to v hĺbke srdca úplne prenikne. Boh ponúka každému z nás, aby sme preživali spojenie s ním. Sám to stále objavujem a chcem ísť do toho opätovne, no vždy hlbšie. Celé je to o momentoch, keď si uvedomíme Božiu blízkosť, jeho slávu a svätosť pri adorácii, v Eucharistii i pri vysluhovaní sviatosti zmierenia. Vidím Boží dotyk v srdci človeka, ktorý prišiel ako hriešnik, no zrazu je úplne premenený. Skrze Kristovu krv sa z neho stalo nové stvorenie. Pred mojimi očami sa ho Boh dotkol. Tento nádherný duchovný svet nám uniká a v hmotnom svete sa ľahko nechávame strhnúť do stavov, ktoré nie sú pre nás potešujúce. Mystiku potrebujeme nachádzať v duchovnom procese.

NAOZAJ TO DOKÁŽE KAŽDÝ?

Je mylné myslieť si, že mystika je len pre istých vyvolených ľudí. Je pre každého jedného z nás. Boh nás všetkých volá: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, ja vás posilním (Mt 11,28). Toto je výzva pre teba i pre mňa. Boh má srdce otvorené každý deň a my môžeme objavovať náheru jeho blízkosti, slávy a dobroty, ktorá nás premení. Ak sa o túto možnosť necháme okradnúť, potom budeme prehrávať- budeme zúfalí, smutní a nebudeme vedieť, kto sme a čo môžeme urobiť pre iných ľudí.

A ČO STRACH Z VEČNÉHO ZATRATENIA? AKO SA S NÍM VYROVNAŤ?

Možnosť zatratenia tu je. Vo Svätom písme sa na viacerých miestach môžeme dočítať, že existuje miesto, kde je oheň, kde je škripanie zubami: „Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal. Ochránil som ich a nikto z nich sa nestratil, iba syn zatratenia (Jn 17,12). Zatratenie je alternatíva. No ja verím, že ak žijeme s Bohom, nemusíme sa báť, pretože sme vykúpení skrze krv Ježiša Krista. Je to milosť, ktorú nám Pán ponúka ako dar, aby sme šiju mohli vziať. Keď padneme do nejakého hriechu, diabol sa nás práve vtedy snaží oklamať. Nahovára nám, že si Božiu lásku nezaslúžime. Vrávi nám, že sme špinaví, hriešni. Odsudzuje nás za naše správanie a tvrdí, že Boh nás už nemôže milovať. Avšak toto všetko je klamstvo! Aj vtedy, keď sme špinaví, aj vtedy, keď sme hriešni, aj keď sme vykonali niečo zlé, Božia láska sa nedá vypnúť. On nás vtedy ako správny Otec dvíha a čistí od blata. Otec nám, deťom, chce pomôcť, pretože mu na nás záleží.

Môže sa stať, že ma moja situácia prevaluje natoľko, že nebudem mať dostatok síl to prekonať. Čo robiť v takom prípade?

V období, keď nevládzete, je veľmi dôležité, aby ste mali kňaza, ktorý bude vaším duchovným sprievodcom. Kňaza, ktorý vás bude držať v tom, aby ste kráčali po ceste, ktorou je Ježiš. Človek si často nevie pomôcť sám a preto potrebuje svetlo od iného človeka. Keď sa boríme v našom kráčaní životom a keď nemáme istotu, či Boh existuje, nakoľko mu máme patriť a koľko sa modliť, práve vtedy je veľmi dôležité spoločenstvo. Ľudia okolo nás nám dajú silu a vytvoria podporný tím pre naše kráchanie s Bohom. Už viac nebudeme vraviť, že nevládzeme, pretože naša slabosť bude premieňaná silou spoločenstva okolo mňa. Spoločenstvo nám dáva pocítiť, že za nami stoja priatelia, že sa za nás modlia a sprevádzajú nás, aby sme mohli rásť, pretvárať svoje vnútro na duchovnejšie a zažívať čoraz viac Božej moci. Vždy sa dá ísť ďalej a formovať svoj život kvalitnejšie. Buďme tí, ktorí bojujú o lepšiu zjajtrajšok, o lepšiu budúcnosť a o večnosť, ktorú Boh ponúka všetkým ľuďom na svete.

Ján Buc „Prečo ľudia veria?“

Osol v kláštore

Tento príbeh sa stal kdesi na Blízkom východe. Rehoľná komunita, v ktorej bolo mnoho mladých sestier, skutočne žila podľa sľubu chudoby. Kláštorná záhrada im vďaka dobrej starostlivosti poskytovala všetko, čo potrebovali. Vďaka nej mali skromnú, no dostatočnú obživu a vedeli si zaobstarať všetko nevyhnutné. Na mestský trh chodievali predávať fazuľu, rajčiny, cibuľu, zemiaky, šalát či papriku. Keďže boli naozaj chudobné, nemali ani auto. Koše so zeleninou nosili na trh pešo, hoci kláštor bol ďaleko od mesta. Jedného dňa si povedali, že by bolo dobré mať oslíka, ktorý by im pomáhal s dopravovaním košov. Rozhodli sa, že na tento úmysel sa pomodlia deviatnik k svätému Jozefovi.

Aby svätý Jozef pochopil ich zámer, najzručnejšia sestra z kláštora nakreslila oslíka a obrázok zavesila k nohám sochy svätého Jozefa v kaplnke.

Každé ráno a večer celých deväť dní pridávali k ranným chválam a večerám krátku modlitbu: „Svätý Jozef, ty si bol vnímavý na potreby svojej nazaretskej rodiny. Pozri na našu núdzu a zaobstaraj nám oslíka, ktorý by nám pomáhal nosiť zeleninu na trh.“

Na deviaty deň ráno zazvonil zvonček pri kláštornej bráne. Sestra vrátnička otvorila a vonku našla suseda. Držal v ruke povraz, na ktorom bol priviazaný osol. Sused jej vysvetlil, že je ochotný darovať oslíka sestrám, ak ho potrebujú. Sestra nemohla uveriť vlastným očiam a ušiam. Vrucne mu ďakovala.

Šľachetný sused ju upozornil: „Lenže tento osol má jednu chybu - nemá chvost. Narodil sa tak, nie je veľký krásavec. Je však poslušný a silný.“

Sestra sa, samozrejme, ponáhľala povedať, že ona a jej komunita nevnímajú takýto malý hendikep ako problém a že rady prijmu tohto „novica“, ktorý im bude veľmi užitočný.

V kláštore nastal výbuch radosti a ohromenia z toho, že svätý Jozef odpovedal tak rýchlo. O tento dar z nebies sa budú starať s veľkou úctou. Dni plynuli. Ukázalo sa, že osol je veľmi poslušný a odvážny a vo svojej adoptívnej rodine bol aj veľmi šťastný.

Raz ráno si sestra umelkyňa spomenula, že nezvesila obrázok, ktorý dala k nohám sochy svätého Jozefa na začiatku deviatnika. Teraz tam už bol zbytočný.

Aké bolo jej prekvapenie, keď sa pozrela na obrázok, ktorý

nakreslila pred tromi týždňami - v rýchlosti vtedy zabudla nakresliť oslíkovi chvost...

V ten deň sa sestry naučili, že Pán je pozorný a nechýba mu ani zmysel pre humor.

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Zamyslenia

Almužna

Niektorí hovoria: „Použije to na zlé veci.“ Nech to použije, ako chce. Chudák bude súdený za to, čo urobil s vašou almužnou, a vy budete súdení za almužnu, ktorú ste mohli dať, a nedali ste.

Sv. Ján Mária Vianney

Po prečítaní tohto citátu sa v mnohých z nás zdvihne vlna nevoľe. Poznáme predsa mnoho prípadov, keď žobráci, iba zdanlivo chudobní, zneužívajú ľudskú dobrotu alebo naivitu, zvlášť vo veľkých mestách. Najviac by o tom mohli rozprávať farári a rehoľníci. Na ich dvere denne zabúcha niekoľko ľudí, ktorým vraj ušiel vlak, alebo nemajú na lístok a podobne.

Zároveň však dobre vieme, že nie všetci žobráci sú alkoholicy a podvodníci, nie všetci bezdomovci sú bez domova jednoducho preto, že im to tak vyhovuje, a nie všetci nezamestnaní sú nezamestnaní iba preto, že sú leniví pracovať.

Práve tak nemožno zovšeobecňovať a tvrdiť, že všetky dobročinné fondy sú čiernou dierou, kde nenávratne miznú peniaze štedrých darcov, skôr ako by sa dostali ku skutočne odkázaným.

Niekedy, žiaľ, radi používame uvedené polopравdy na ospravedlnenie svojho sebeckta a tvrdosti srdca. Často sa totiž i medzi kresťanmi stáva, že chudobní dokážu byť štedrými, kým dobre situovaní žijú v ustavičnom pocite, že predsa nemajú na rozdávanie, lebo sa môže pokaziť to i ono, alebo práve šetria na čosi dôležité.

Nezastávam názor, že pre pokojné svedomie treba dať každému, kto natiahne ruku alebo nám pošle poukážku. Zakaždým však, keď človek niekomu nedá možno iba preto, že ho nepozná, mal by sa zamyslieť, kedy naposledy pomohol niekomu z núdznych, ktorých pozná. A možno úplne diskretné, bez toho, aby dotyčný musel o to prosiť. Lebo s chudobou je to trochu ako s fyzickou bolesťou: nie vždy trpí najviac ten, kto najviac kričí.

Aj v prípade almužny, pravdaže, treba rozlišovať. No ak má niekto všetko a vo všetkých prípadoch už vopred premyslené, takže zo zásady nepustí „ani chlpa“, predsa by sa mal nad slovami farára z Arsu zamyslieť.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku